

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti ČSOB Leasing, a. s., Panónska cesta 11, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Dávidom Soukeníkom, SOUKENNÍK-ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Obdo 2/2014 z 15. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti ČSOB Leasing, a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2016 doručená sťažnosť spoločnosti ČSOB Leasing, a. s., Panónska cesta 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 M Obdo 2/2014 z 15. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľka po rozsiahlom opise skutkových okolností prípadu v sťažnosti uviedla, že nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podané na podnet sťažovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 1 CbZm 18/2011-142 z 21. novembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoZm 4/2012-185 z 11. apríla 2013. Dôvody odmietnutia spočívali v neprípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora bez predošlého využitia opravného prostriedku proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. S touto argumentáciou vyslovila sťažovateľka nesúhlas tvrdiac, že k vyčerpaniu všetkých riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov došlo vrátane návrhu na pripustenie dovolania odvolacím súdom, čomu však nebolo vyhovené. Sťažovateľka v podstatnom namietala nemožnosť dosiahnuť ochranu práv a oprávnených záujmov žiadnymi inými právnymi prostriedkami pre neprípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže konajúce súdy vec nesprávne právne posúdili, a tento dôvod nie je možné subsumovať pod § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Tak sú splnené výlučne podmienky podania mimoriadneho dovolania v súlade s § 243f ods. 1 písm. c) OSP.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím, zrušil napadnuté rozhodnutie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné,

je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že k sťažnosti je pripojené generálne splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., udelené 25. septembra 2014, ktorým bola uvedená advokátska kancelária splnomocnená „na zastupovanie Spoločnosti v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa vymáhania všetkých pohľadávok Spoločnosti s príslušenstvom, ktoré má Spoločnosť voči svojim dlžníkom, najmä aby zastupoval Spoločnosť vo všetkých mimosúdnych konaniach, súdnych konaniach, dedičských konaniach a rozhodcovských konaniach súvisiacich s vyššie uvedenou vecou, ako aj v prípadnom exekučnom konaní alebo konkurznom/reštrukturalizačnom konaní súvisiacom s vyššie uvedenou vecou“. Na uvedenom splnomocnení nie je označená žiadna vec, ktorá by bližšie konkretizovala splnomocnenie, a absentuje aj jeho výslovne udelenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Uvedený nedostatok ústavný súd považoval za absenciu splnomocnenia, pričom tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom

ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016